

Arrest

nr. 285 721 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 29 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 oktober 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die loco advocaat N. VAN DER LINDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 11 oktober 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse overheden. Op 17 oktober 2022 stemmen de Zweedse overheden in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Op 24 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A. RM]

[...]

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A., A. RM], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben, bood zich op 06/10/2022 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 06/10/2022 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden op 07/02/2020.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 11/10/2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde hij geen familieleden te hebben die in België of in een andere lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene is in het bezit van een kopie van zijn paspoort met nummer 5671293, afgegeven op 27/06/2022 en geldig tot 26/06/2027, evenals zijn identiteitskaart met nummer 4 1107931 2, afgegeven op 15/06/2015.

De betrokkene verklaarde dat hij Palestina verlaten heeft in 2017 omdat zijn leven er in gevaar was omwille van problemen met Hamas. Hij verklaarde dat hij naar Egypte gereisd is, waar hij ongeveer twee jaar verbleef. Omdat hij geen toestemming kreeg om er te blijven, vertrok hij begin 2019 per vliegtuig naar Turkije, waar hij ongeveer negen maanden verbleef. Hij verklaarde dat hij er vertrok omdat de mensen er racistisch zijn en omdat hij geen toestemming had om er te blijven. Hij verklaarde dat hij vervolgens met de boot naar Griekenland gereisd is, waar hij anderhalve maand verbleef. Daarna reisde hij met het vliegtuig naar Frankrijk, waar hij twaalf dagen verbleef. Hij verklaarde dat hij vervolgens met het vliegtuig naar Zweden gereisd is, waar hij op 18/01/2022 aankwam en ongeveer tweeënhalf jaar verbleef. Hij diende er een asielaanvraag in, die geweigerd werd. Hij verklaarde dat hij op 04/10/2022 per vliegtuig naar België gereisd is. Hij gaf aan dat zijn volledige reis door een smokkelaar georganiseerd werd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België het centrum van Europa is en goed werk doet op vlak van vreemdelingen-begeleiding. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er een negatieve beslissing kreeg. Hij stelde dat hij graag in Zweden gebleven was en er niet wilde vertrekken. Hij gaf aan toch liever in België te willen blijven om er zijn leven

op te bouwen. Hij verklaarde echter de uitslag te zullen accepteren en zijn volledige medewerking te verlenen indien hij zou moeten terugkeren naar Zweden.

Op 11/10/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties. Zij stemden op 17/10/2022 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via Landvetter Airport, Gothenburg.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Zweden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvang-voorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zweden is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgaan dat de Zweedse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven.

De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België het centrum van Europa is en goed werk doet op vlak van vreemdelingenbegeleiding. Hij stelde dat hij liever in België wil blijven en er zijn leven wil opbouwen. We wensen echter te benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen

van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Zweden wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er voorwerp was van een negatieve beslissing. We wijzen er echter op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweden autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

De aangehaalde reden heeft geen betrekking op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zweedse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. De betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Zweden, zijnde dat zijn verzoek om inter-nationale bescherming daar werd afgewezen en hij een bevel had gekregen om het grondgebied te ver-laten kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Zweden.

De Zweedse instanties stemden op 17/10/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming reeds door de Zweedse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

We benadrukken hieromtrent dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 17/10/2022 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Zweden (George Joseph en Michael Williams, “Asylum Information Database –Country Report – Sweden”, laatste update 10.06.2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. “Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case” (AIDA, p. 45). We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een “automatisme” is.

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken (AIDA, p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst (AIDA, pp. 73-74).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert. Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen hebben echter enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen (AIDA, p. 83). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse autoriteiten."

1.4. Op 29 november 2022 wordt verzoeker overgedragen aan de Zweedse overheden.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft het administratief dossier laattijdig neergelegd. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het *"principe van een behoorlijke administratie"* en van de *"appreciatiebevoegdheid"*.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"[...] In de bestreden beslissing lezen we wat de bedoeling is van de Dublinverordening, namelijk het niet vrij kunnen kiezen van een lidstaat waar men een asielprocedure wil opstarten, de persoonlijke appreciatie of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen verblijven, speelt niet mee.

Een aantal criteria in de verordening opgenomen, bepaalt dewelke de verantwoordelijke lidstaat is.

Volgens deze criteria is Zweden de verantwoordelijke lidstaat, aangezien verzoekende partij reeds eerder een asielprocedure doorlopen heeft in Zweden.

Echter, kan een lidstaat er voor kiezen de soevereiniteitsclausule toe te passen en toch de beslissing nemen het asioldossier zelf te behandelen, ook al is een andere lidstaat verantwoordelijk en akkoord met de terugname.

In de bestreden beslissing leest men dat Zweden partij is bij de Conventie van Genève en dat er van wordt uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement en andere verdragsverplichtingen uit deze Conventie en het EVRM wel zal naleven.

Doch kan hier niet zomaar van uit worden gegaan, zoals het EHRM en het Hof van Justitie reeds stelden : het interstatelijk vertrouwensbeginsel is weerlegbaar.

M.a.w. er moet worden nagegaan of verzoekende partij bij overdracht naar Zweden een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of Artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ hiernaar een onderzoek is begonnen, maar niet kennelijk niet grondig heeft uitgevoerd.

Zo wordt er door de tegenpartij in de bestreden beslissing op gewezen dat personen die worden overgedragen naar Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek het voorwerp was van een finale afwijzing (zoals bij verzoekende partij het geval is) kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden.

Tegenpartij verwijst hierbij naar het recente AIDA-rapport van 10.06.2022 om deze stelling te onderbouwen en citeert zelfs het betrokken fragment in de bestreden beslissing.

Volgens DVZ zou, na analyse van deze tekst, de mogelijkheid op detentie bestaan maar, er zou zeker geen sprake zijn van automatisme.

De Engelstalige tekst van het betreffende Aida-rapport zegt iets echter iets anders :

'Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal.' (stuk 7)

De correcte vertaling is dus dat dublinterugkeerders met een negatief afgesloten asielpprocedure 'normaal gezien' in detentie worden genomen.

Normaal gezien is dus : altijd tenzij in uitzonderingsgevallen. Maar, het is niet geweten welke deze uitzonderingsgevallen zijn...

Dit geeft wel een heel ander beeld dan het (misleidende ?) beeld dat de tegenpartij probeert te schetsen in de bestreden beslissing.

Zo leest men verder in de bestreden beslissing dat :

'dublinterugkeerders meestal verblijven in een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven'.

Ook hier probeert tegenpartij te doen uitschijnen dat verzoekende partij na zijn overdracht naar Zweden waarschijnlijk wel in een (open?) centrum zal verblijven dat dicht bij de luchthaven is gelegen.

Dit zou te lezen zijn op blz. 73 en 74 van het voorgenoemde AIDA-rapport.

In dit Aida - rapport staat vermeld dat :

for applicants in the Dublin procedure (Track 5A) and the accelerated procedure (Track 4), for example. accommodation is located close to airports, with the aim of speeding up potential removal from Sweden.' (stuk 7)

Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat deze 'accomodation close to airports' altijd een open accommodatie betreft en ook zou gelden voor dublinterugkeerders wiens asielpprocedure negatief werd afgesloten, aangezien eerder werd vermeld dat deze gevallen 'normaal worden vastgehouden' na overdracht omdat hun procedure immers afgesloten is en geen recht meer hebben op verblijf zoals in het kader van de gewone asielpprocedure.

De kans op vasthouding na overdracht aan Zweden is dus zeer groot en reëel.

Verzoekende partij heeft immers verklaard dat zijn asielpprocedure in Zweden negatief werd afgesloten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt bevestigd dat de instemming conform artikel 18(l)d betekent dat het door verzoekende partij voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

Uit het bovengenoemd AIDA -rapport blijkt dat de detentiecentra nagenoeg volzitten, dat er gebrek is aan medische zorg en juridische bijstand.

Er is m.a.w. een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of Artikel 3 EVRM bij overdracht naar Zweden.

Het feit dat tegenpartij hieromtrent een vertekend beeld heeft willen ophangen, maakt dat tegenpartij eveneens ernstig tekortkomt aan zijn motiveringsplicht."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van het bestreden overdrachtsbesluit blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De juridische en de feitelijke overwegingen worden zeer uitvoerig uiteengezet en zijn pertinent en draagkrachtig. Zo wordt vastgesteld dat Zweden verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening. Ook wordt vastgesteld dat niet blijkt dat een overdracht van verzoeker aan Zweden een reëel risico zou inhouden op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, noch omwille van structuurfouten in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Zweden noch op individuele gronden, zodat niet blijkt dat België alsnog de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op zich zou moeten nemen gelet op de artikelen 3, lid 2 of 17, lid 1 van de Dublin III-verordening. Hierbij wordt ook concreet gemotiveerd inzake de door verzoeker afgelegde verklaringen in het kader van het zogenaamde Dublin-gehoor.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. Verzoeker voert verder de schending aan van de Dublin III-verordening, maar hij laat na te preciseren welke bepaling uit deze verordening hij geschonden acht en waarom. Een incorrecte toepassing van deze verordening wordt niet aangetoond. Verzoeker betwist de vaststellingen niet dat hij in Zweden reeds een verzoek om internationale bescherming indiende dat na inhoudelijk onderzoek werd afgewezen en dat bijgevolg Zweden overeenkomstig artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is.

3.4. Verzoeker geeft aan dat België zich alsnog akkoord had moeten verklaren met de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, omdat bij zijn overdracht aan Zweden artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest in het gedrang zullen komen. Er is volgens hem sprake van een tekortkoming aan de motiveringsplicht, waar in het bestreden overdrachtsbesluit een vertekend beeld zou worden opgehangen van de situatie in Zweden voor verzoekers om internationale bescherming die er reeds een definitieve, negatieve beslissing hebben ontvangen inzake hun verzoek om internationale bescherming.

3.5. Met zijn betoog doelt verzoeker niet zozeer op een schending van de formele motiveringsplicht, maar wel van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van artikel 3 van het EVRM.

3.6. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt verder dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt dit verdragsartikel de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de zogenaamde Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublinreglementering toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en

de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan diens geval (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft ook geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op het bestuur, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (EHRM 23 maart 2016, F.G. v. Zweden).

3.8. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt in eerste instantie dan ook uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond

van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.9. In het bestreden overdrachtsbesluit heeft verweerder geoordeeld dat niet blijkt dat de procedure voor internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. Ook de opvang van verzoekers om internationale bescherming is volgens verweerder gegarandeerd in Zweden en wordt niet als mensonwaardig beschouwd. Verweerder heeft zich hierbij gesteund op relevante, actuele landeninformatie over Zweden, met name het aangehaalde AIDA-rapport met een laatste update op 10 juni 2022, dat onder meer specifiek handelt over de situatie van zogenaamde Dublin-terugkeerders. Verweerder zag daarnaast ook geen redenen waarom verzoeker op individuele gronden bij overdracht aan Zweden zou moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.10. De enige kritiek die verzoeker ontwikkelt, handelt over het risico op vasthouding na overdracht aan Zweden, waar het verzoek om internationale bescherming dat hij in dit land indiende reeds is afgewezen en hij er, volgens zijn eigen verklaringen, reeds bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker geeft met zijn kritiek aan dat hij de bevindingen in het AIDA-rapport inzake de opvang en behandeling van Dublin-terugkeerders van wie het verzoek om internationale bescherming reeds negatief werd afgesloten anders leest dan verweerder. Hij betoogt dat verweerder een misleidend beeld schetst door te stellen dat het geen “*automatisme*” is dat Dublin-terugkeerders met een reeds afgewezen verzoek in detentie terecht komen. Hij stelt het AIDA-rapport anders te lezen, waar hierin wordt vermeld dat deze categorie van Dublin-terugkeerders “*normaal gezien*” in detentie wordt genomen. Hij merkt op dat het niet is geweten welke de uitzonderingsgevallen zijn. Hij wijst er nog op dat verweerder aangeeft dat Dublin-terugkeerders meestal verblijven in een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven, maar niet blijkt of het hier steeds een open opvang betreft en deze opvang ook openstaat voor Dublin-terugkeerders met een reeds negatief afgesloten procedure voor internationale bescherming. Hij betoogt dat hij een zeer groot en reëel risico loopt op vasthouding na overdracht aan Zweden, rekening houdend met zijn verklaringen dat zijn procedure voor internationale bescherming in Zweden reeds negatief werd afgesloten en hij er reeds een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

3.11. Verzoeker bekritiseert aldus de volgende passages in het bestreden overdrachtsbesluit:

“Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Zweden (George Joseph en Michael Williams, “Asylum Information Database –Country Report – Sweden”, laatste update 10.06.2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden

vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. *“Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case”* (AIDA, p. 45). We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een “automatisme” is.

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken (AIDA, p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst (AIDA, pp. 73-74).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

3.12. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder een vertekend beeld geeft van de situatie voor Dublin-terugkeerders in Zweden. De informatie waarop verzoeker zich steunt om te stellen dat hij een reëel risico loopt op detentie in Zweden wordt correct weergegeven in het bestreden overdrachtsbesluit. Er is dus geen sprake van dat verweerder bepaalde informatie zou trachten te verhullen of dat hij bepaalde informatie onterecht buiten beschouwing heeft gelaten.

3.13. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat detentie in het kader van een overdracht aan Zweden een mogelijkheid is, maar daarom nog geen automatisme. Er moet worden benadrukt dat dit standpunt in het bestreden overdrachtsbesluit niet specifiek handelt over de overdracht van verzoekers die reeds een finale afwijzende beslissing hebben ontvangen in Zweden. Op dit punt vertrekt verzoeker van een verkeerde lezing van dit besluit.

Verweerder wees erop dat verzoeker wordt overgedragen aan Zweden op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III-verordening en dat lid 2 van dit artikel stelt als volgt: *“In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.”* Met verwijzing naar informatie uit het AIDA-rapport die specifiek handelt over verzoekers om internationale bescherming die aan Zweden worden overgedragen, wijst verweerder er vervolgens op dat die personen wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzende beslissing kunnen worden vastgehouden na aankomst in deze lidstaat. Hij vervolgt dat in de situatie waar er nog geen sprake is van een finale afwijzing van het verzoek om internationale bescherming de overgedragen personen opnieuw terecht kunnen in de Zweedse opvangstructuren. Zij worden dan meestal opgevangen in een opvangcentrum vlakbij de lucht-haven vanwaar zij de procedure kunnen verderzetten. Er moet worden aangenomen dat verweerder met zijn motivering dat detentie geen automatisme is, heeft willen aangeven dat de mogelijkheid van detentie ook afhankelijk is van de vraag of er al dan niet reeds een finale afwijzing van het verzoek om internationale bescherming was in Zweden. Dit gegeven vindt steun in het AIDA-rapport en wordt door verzoeker ook niet weerlegd. Dit alles strookt ook met de verdere motivering dat het recht op materiële opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken.

De Raad merkt nog op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen materiële opvang en detentie, waardoor verzoeker niet kan overtuigen dat waar voor personen die nog geen finale afwijzende beslissing hebben gekregen wordt verwezen naar de plaatsing in opvangcentra nabij de luchthaven het onduidelijk zou zijn of dit al dan niet detentiecentra betreft.

3.14. Zoals dit ook blijkt uit het bestreden overdrachtsbesluit hield verweerder verder rekening met verzoekers verklaringen dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden werd afgewezen en dat hij er reeds een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten. In de gegeven omstandigheid bestaat inderdaad de reële mogelijkheid dat verzoeker bij overdracht aan Zweden in detentie wordt geplaatst. In dit verband wees verweerder evenwel ook nog op het volgende:

“We benadrukken hieromtrent dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”

Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze motivering. Hij toont niet aan dat in zijn concrete situatie het enkele gegeven dat hij bij overdracht aan Zweden zou worden vastgehouden op zich een miskenning zou inhouden van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest.

3.15. Waar verzoeker nog op zeer algemene wijze stelt dat uit het AIDA-rapport zou blijken dat de detentiecentra *“nagenoeg volzitten [sic]”* en dat er *“gebrek is aan medische zorg en juridische bijstand”*, wijst de Raad erop dat hij nalaat in dit verband te verwijzen naar enige concrete passage in dit rapport om dit aan te tonen. Het komt verzoeker zelf toe een concreet begin van bewijs aan te brengen van een mogelijke miskenning van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. De Raad leest in het AIDA-rapport enkele bemerkingen inzake de detentieomstandigheden, maar deze getuigen er niet van dat de omstandigheden van detentie in Zweden van een zodanige hardheid zijn dat hiermee de drempel van een mogelijke schending van de voormelde artikelen wordt bereikt.

3.16. Daarnaast wordt nog opgemerkt dat verweerder de Raad, met een schrijven van 11 januari 2023, op de hoogte heeft gesteld van de overdracht van verzoeker naar Zweden op 29 november 2022. Aldus verbleef verzoeker, op het moment van de zitting op 24 januari 2023, al bijna twee maanden in Zweden. Op de zitting gaf de raadsman van verzoeker aan dat hij nog contact heeft gehad met verzoeker en dat deze zijn procedure in België wenst verder te zetten. Wanneer vervolgens evenwel werd gevraagd naar de actuele situatie van verzoeker in Zweden, en of hij bij aankomst in Zweden in detentie werd geplaatst, kon hierop geen duidelijk antwoord worden geformuleerd. Wat toch opmerkelijk is, nu de raadsman uitdrukkelijk stelde nog contact te hebben gehad met verzoeker. De raadsman deelde mee dat verzoeker zich thans niet in detentie bevindt, maar *“mogelijk nog in semi-detentie of onder één of andere vorm van toezicht is”*. Verzoekers raadsman kon dit evenwel niet verduidelijken en bracht hiervan evenmin een begin van bewijs naar voor. Ook bracht hij geen begin van bewijs naar voor dat verzoeker zich na overdracht aan Zweden in een problematische situatie zou bevinden. In de gegeven omstandigheden geeft verzoeker geen blijk van een actueel belang bij zijn kritiek op het bestreden overdrachtsbesluit. Verzoeker heeft bijna twee maanden de tijd gehad om een bewijs over te maken aan zijn raadsman in België in verband met een eventuele vasthouding in Zweden of inzake zijn behandeling door de Zweedse overheden. Er blijkt niet dat verzoekers vrees aangaande een *“automatische”* vasthouding bij overdracht aan Zweden enige grond heeft.

3.17. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Zweden noch op individuele gronden. Hij weerlegt de in dit verband door verweerder gedane vaststellingen niet en hij toont niet aan dat in dit verband een onzorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden. Een schending van artikel 4 van het EU-Handvest blijkt in de gegeven omstandigheden evenmin.

3.18. Met zijn uiteenzetting kan verzoeker evenmin overtuigen dat het bestreden overdrachtsbesluit steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op een kennelijk onredelijke beoordeling. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.19. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt

klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.20. Verzoeker voert in de hoofding van zijn middel nog de schending aan van artikel 51 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 6 en 8 van het EVRM. Bij gebrek aan toelichting van de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

3.21. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden overdrachtsbesluit. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS